

Sygn. akt IV CNP 60/11

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 17 lutego 2011 r.,
w sprawie z powództwa J. K., A. K. i K. P.
przeciwko Gminie B.– Zarządowi Mienia Komunalnego w B.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 listopada 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 lutego 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację powodów J. K., A. K. oraz K. P. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 7 grudnia 2010 r., którym Sąd ten na skutek sprzeciwu strony pozwanej – Gminy B. – Zarządu Mienia Komunalnego w B. od wyroku zaocznego z dnia 8 listopada 2010 r. uwzględniającego powództwo o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu, wyrok ten uchylił i powództwo oddalił.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego, opartej na podstawie naruszenia prawa materialnego, powodowie w ramach uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.) wskazali, że na skutek wydania tego orzeczenia nie mogą zaspokoić swoich potrzeb mieszkaniowych i będą zmuszeni do opuszczenia lokalu, w którym dotychczas zamieszkiwali, oraz do zawarcia umowy najmu z innym wynajmującym, co będzie się wiązało ze znacznymi wydatkami, a ponadto ze stratą nakładów poniesionych na remont tego lokalu. W ten sposób skarżący poniosą szkodę w wysokości 10.800 zł z tytułu czynszu najmu oraz 12.000 zł z tytułu utraconych nakładów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna ze względu na nieusuwalny brak jednego z jej zasadniczych elementów konstrukcyjnych, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2006 r., IV CNP 86/06, niepubl. i z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Powodowie nie uprawdopodobnili, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia została im wyrządzona konkretna szkoda majątkowa. Nieskutecznie powołali się na szkodę mającą wystąpić w przyszłości. Powodowie w skardze wyraźnie wskazali, że będą zmuszeni do opuszczenia dotychczas zajmowanego lokalu oraz zawarcia umowy najmu z czym będzie się dopiero wiązało ponoszenie znacznych kosztów oraz utrata nakładów poniesionych na remont tego lokalu. W tej sytuacji nie można mówić o wymiernej i rzeczywistej szkodzie, która nastąpiła już w majątku skarżących, ale o szkodzie mającej charakter jedynie przyszły bądź

hipotetyczny. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, powołanie się w skardze na tego rodzaju postać szkody nie czyni zadość wymaganiu przewidzianemu w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110 oraz z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Z art. 417¹ § 2 k.c. stanowiącego podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem oraz z pozostałych z tym przepisem w bezpośrednim związku regulacji dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia zawartych w Kodeksie postępowania cywilnego, które należy w tym przypadku interpretować łącznie, wynika, że ustawodawcy chodziło wyłącznie o szkody, które zostały już wyrządzone. Na powodach spoczywał zatem obowiązek uprawdopodobnienia, że ponieśli oni konkretny uszczerbek majątkowy, nie zaś uszczerbek, który mógłby dopiero w ich majątku wystąpić.

Niezależnie od wadliwego powołania się na szkodę, która jeszcze nie nastąpiła, powodowie zaniechali wyjaśnienia, na czym miałyby polegać związek przyczynowy pomiędzy wydaniem zaskarżonego skargą orzeczenia, a szkodą w postaci utraty nakładów na remont dotychczas zajmowanego lokalu, mimo że w ramach uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody ciążył na nich taki obowiązek (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141 oraz z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 65/06, niepubl.). Należy dodać, że w rzeczywistości związek taki nie zachodzi, szkoda zatem we wskazanej tu postaci nie mogła wystąpić. W tym kontekście kwestią drugoplanową pozostaje brak powołania się przez powodów na jakiegokolwiek dowody bądź inne środki, które pozwoliłyby na uwiarygodnienie ich twierdzenia, że nakłady te rzeczywiście zostały przez nich poniesione.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.